

Celeste Ng

Kleine brandjes overal

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte
en Anna Livestro

SIGNATUUR

2018

Voor hen die hun eigen pad volgen en vuurtjes stoken

Of u nu een bouwka­vel koopt in de Schoolsectie, een groot stuk grond van Shaker Country Estates of een van de huizen in de diverse wijken die door dit bedrijf worden aangeboden: uw aan­schaf omvat faciliteiten voor golfen, paardrijden, tennis en ple­ziervaart, uitstekende scholen, en eeuwige bescherming tegen devaluatie en onwelkome veranderingen.

– Advertentie The Van Sweeren Company,
bedenkers en ontwikkelaars van Shaker Village

Maar al met al zijn mensen uit Shaker Heights eigenlijk min of meer hetzelfde als mensen uit elke andere willekeurige plaats in Amerika. Ze mogen dan drie of vier auto's hebben in plaats van een of twee, en ze mogen dan twee televisies hebben in plaats van een, en als een meisje uit Shaker Heights trouwt, houdt ze misschien een receptie voor achthonderd mensen en laat ze de Meyer Davis Band overvliegen uit New York in plaats van een receptie te houden voor honderd man met een lokale band, maar dat zijn allemaal niveauverschillen en geen fundamentele ver­schillen. 'We zijn aardige mensen en we hebben het heerlijk!' zei een vrouw bij de Shaker Heights Country Club laatst, en gelijk had ze, want de inwoners van Utopia lijken inderdaad een be­hoorlijk gelukkig leven te leiden.

– 'The Good Life in Shaker Heights', *Cosmopolitan*, maart 1963

1

Iedereen in Shaker Heights had het er die zomer over: hoe Isabella, het jongste kind van de Richardsons, uiteindelijk was doorgedraaid en het huis had afgebrand. In de lente waren alle roddels over de kleine Mirabelle McCullough gegaan – of May Ling Chow, dat hing ervan af aan welke kant je stond – en nu was er eindelijk iets nieuws en sensationeels te bespreken. Die zaterdag in mei, even na het middaguur, hoorde het winkelende publiek dat bij Heinen's hun boodschappenkarretje voortduwde hoe de brandweerauto's loeiend tot leven kwamen en wegscheurden in de richting van de eendenvijver. Om kwart over twaalf stonden er vier in een slordige rode rij geparkeerd op Parkland Drive, waar alle zes de slaapkamers van het huis van de Richardsons in lichterlaaie stonden, en iedereen binnen een kilometer kon de rook als een dikke, zwarte donderwolk boven de bomen zien opstijgen. Later zouden mensen zeggen dat alle tekenen er al op wezen: dat Izzy een beetje gek was, dat er altijd al iets mis was geweest met de familie Richardson, dat ze die ochtend toen ze de sirenes hoorden al wisten dat er iets verschrikkelijks was gebeurd. Tegen die tijd was Izzy natuurlijk allang verdwenen en was er niemand om haar te verdedigen, zodat de mensen konden zeggen wat ze maar wilden, en dat deden ze dan ook. Op het moment dat de eerste brandweerauto's arriveerden, en ook nog een hele tijd daarna, wist niemand echter wat er aan de hand was. Buren verdrongen zich zo dicht mogelijk achter de provisorische afzetting – een politiewagen die op een paar honderd meter afstand dwars op straat stond – en keken toe terwijl de brandweermannen de slangen uitrolden met de grimmige gezichten van

mensen die weten dat het een hopeloze zaak is. Aan de overkant van de straat staken de ganzen in de vijver hun kop onder water, op zoek naar algen, volkomen onaangedaan door de commotie.

Mevrouw Richardson stond op de grasstrook langs de stoep en hield de kraag van haar lichtblauwe ochtendjas dicht. Hoewel het al middag was, had ze nog liggen slapen toen de rookmelders waren afgegaan. Ze was laat naar bed gegaan en had met opzet uitgeslapen, waarbij ze zichzelf wijsmaakte dat ze dat had verdiend na een nogal zware dag. De avond ervoor had ze vanuit een raam op de bovenverdieping staan kijken hoe er eindelijk een auto voor het huis tot stilstand kwam. De oprit was lang en rond – een diepe, hoefijzervormige boog die vanaf de stoep naar de voordeur en weer naar de stoep liep – dus was de straat zeker dertig meter verderop, te ver voor haar om het duidelijk te kunnen zien, en trouwens, in mei was het om acht uur al bijna donker. Maar ze had de kleine, beige Volkswagen van haar huurder Mia herkend, en de koplampen waren aan. Het portier aan de passagierskant ging open en er stapte een slank figuurtje uit, dat de autodeur half open liet staan: Mia's tienerdochter, Pearl. Het binnenlampje verlichtte het interieur van de auto als een vitrinekast, maar de auto was bijna tot de nok toe volgepakt met tassen en mevrouw Richardson kon maar net het vage silhouet van Mia's hoofd onderscheiden, met een slordige knot boven op haar kruin. Pearl boog zich over de brievenbus en mevrouw Richardson stelde zich het zachte gepiep van het brievenbusklepje voor toen het open- en daarna weer dichtging. Daarna sprong Pearl weer in de auto en deed het portier dicht. De remlichten flakkerden op en knipperden toen uit, en de auto pruttelde weg in de vallende avond. Met een opgelucht gevoel was mevrouw Richardson naar de brievenbus gegaan en had daar een setje sleutels aan een gladde sleutelring gevonden, zonder briefje. Ze had zich voorgenomen de volgende dag naar het huurhuis in Winslow Road te gaan om het te controleren, al wist ze al dat ze weg zouden zijn.

Vandaar dat ze van zichzelf had mogen uitslapen, en nu was het halfeen en stond ze in haar ochtendjas en een paar tennis-

schoenen van haar zoon Trip op het gras toe te kijken terwijl haar huis tot de grond toe afbrandde. Toen ze wakker was geworden van het schrille gekrijs van de rookmelder was ze van de ene naar de andere kamer gerend, op zoek naar hem, Lexie en Moody. Ze realiseerde zich ineens dat ze niet naar Izzy had gezocht, alsof ze al geweten had dat het Izzy's schuld was. Alle slaapkamers waren leeg, afgezien van de geur van benzine en een knetterend vuurtje dat midden op elk bed was gestookt, alsof er een krankzinnig scoutingmeisje had gekampeerd. Tegen de tijd dat ze de woonkamer, de eetkamer, de hobbykamer en de keuken had gecontroleerd, had de rook zich verspreid en rende ze eindelijk naar buiten, waar ze de sirenes van de hulpdiensten, die waren opgeroepen door hun beveiligingssysteem, al hoorde aankomen. Op de oprit zag ze dat Trips Jeep weg was, evenals Lexies Explorer, Moody's fiets en natuurlijk de auto van haar man. Die ging zaterdagochtend gewoonlijk naar kantoor om achterstallige klussen te doen. Iemand zou hem op zijn werk moeten bellen. Toen schoot haar te binnen dat Lexie de avond ervoor goddank bij Serena Wong was blijven slapen. Ze vroeg zich af waar Izzy gebleven was. Ze vroeg zich af waar haar zoons waren en hoe ze hen te pakken kon krijgen om te vertellen wat er was gebeurd.

Nadat het vuur was gedoofd, was het huis niet helemaal tot de grond toe afgebrand, zoals mevrouw Richardson had gevreesd. De ramen waren allemaal verdwenen, maar het stenen omhulsel van het huis stond nog vochtig, geblakerd en dampend overeind en de donkere leien dakpannen glansden als vissenschubben na het recente stortbad. De Richardsons mochten nog een paar dagen niet naar binnen, tot de brandweerlieden alle overgebleven balken hadden gecontroleerd, maar zelfs vanaf de grasstrook naast de stoep – dichterbij konden ze door het gele afzetlint niet komen – zag ze wel dat er binnen weinig te redden viel.

'Jesus christus,' zei Lexie. Ze zat op het dak van haar auto, die nu aan de overkant van de straat geparkeerd stond op het gras langs de eendenvijver. Serena en zij hadden nog met hun ruggen tegen elkaar in Serena's queensize bed liggen slapen, toen

dokter Wong even na enen aan haar schouder had geschud en had gefluisterd: 'Lexie. Lexie, lieverd. Wakker worden. Je moeder belde net.' Ze hadden tot twee uur 's nachts liggen kletsen over de kleine Mirabelle McCullough – over wie ze het al het hele voorjaar hadden gehad – en of de rechter een juiste of onjuiste beslissing had genomen; of haar nieuwe ouders de voogdij hadden mogen krijgen of dat ze had moeten worden teruggegeven aan haar eigen moeder. 'Ze heet verdorie niet eens echt Mirabelle McCullough,' had Serena uiteindelijk gezegd en daarna waren ze in een kribbig, onrustig stilzwijgen verzonken tot ze allebei in slaap waren gevallen.

Nu zag Lexie de rook uit haar slaapkamerraam kringelen – het raam aan de voorkant, dat uitkeek op het gazon – en dacht aan alles wat erin had gelegen en nu weg was. Elk T-shirt in haar laden, elke spijkerbroek in haar kledingkast. Alle briefjes die Serena haar sinds de laatste klas van de lagere school had geschreven en die ze tot papieren driehoekjes had gevouwen, die ze in een schoenendoos onder haar bed bewaarde; het bed zelf; de lakens en het dekbed, nu helemaal verkoold. De rozencorsage die haar vriendje Brian haar had gegeven voor het *homecoming*-feest en die op haar toilettafel te drogen lag, zodat de felrode blaadjes nu de donkerdere kleur van opgedroogd bloed hadden. Nu was het slechts een hoopje as. Doordat ze schone kleren had meegenomen naar Serena, realiseerde Lexie zich opeens, was ze beter af dan de rest van het gezin: op de achterbank had ze een reistas, een spijkerbroek en een tandenborstel. Een pyjama. Ze keek naar haar broers en naar haar moeder, die nog steeds in haar ochtendjas op het gras stond, en dacht: ze hebben letterlijk niets anders meer dan de kleren die ze aanhebben. 'Letterlijk' was een van Lexies lievelingswoorden en ze gebruikte het zelfs als een situatie allesbehalve letterlijk was. In dit geval klopte het nu eens min of meer.

Naast haar streek Trip afwezig met zijn hand door zijn haar. De zon stond nu recht boven hen en door het zweet stonden zijn krullen slordig overeind. Hij was aan het basketballen geweest bij het buurthuis toen hij de brandweerauto's had horen loeien,

maar hij had er verder niet bij stilgestaan. (Hij werd die ochtend in beslag genomen door heel iets anders, maar eerlijk gezegd zou hij er anders waarschijnlijk ook geen acht op hebben geslagen.) Toen iedereen om één uur honger had gekregen en ze besloten hadden ermee op te houden, was hij naar huis gereden. Het was echt iets voor hem om zelfs met de raampjes open de enorme rookwolken die naar hem toe dreven niet op te merken, en hij begon pas te beseffen dat er iets aan de hand was toen hij zag dat zijn straat was afgezet door een politiewagen. Na tien minuten soebatten had hij eindelijk toestemming gekregen om zijn Jeep tegenover het huis te parkeren, waar Lexie en Moody al stonden te wachten. Ze gingen met zijn drieën op volgorde van leeftijd op het dak van de auto zitten, zoals ze dat ook hadden gedaan voor alle familieportretten die ooit in het trappenhuis hadden gehangen en die nu in de as waren gelegd. Lexie, Trip en Moody: laatste klas, een-na-laatste klas, tweede klas van de highschool. Naast zich voelden ze de leegte die Izzy – de eersteklasser, het zwarte schaap, de joker – had achtergelaten, al waren ze er allemaal nog steeds zeker van dat die leegte tijdelijk zou zijn.

‘Wat dácht ze nou?’ mopperde Moody, en Lexie zei: ‘Zelfs zij weet dat ze deze keer te ver is gegaan, daarom is ze weggelopen. Als ze terugkomt, maakt mama haar áf.’

‘Waar gaan we slapen?’ vroeg Trip. Er viel een ogenblik stilte toen ze hun situatie overdachten.

‘We nemen wel een hotelkamer of zo,’ zei Lexie uiteindelijk. ‘Dat heeft de familie van Josh Trammell ook gedaan, dacht ik.’ Iedereen kende het verhaal: een paar jaar geleden was Josh Trammell, een tweedejaarsstudent, in slaap gevallen terwijl er nog een kaars brandde, waardoor het huis van zijn ouders was afgefikt. Op school deed het hardnekkige gerucht de ronde dat het geen kaars was geweest, maar een joint; het huis was echter zo volledig uitgebrand dat het onmogelijk te zeggen was, en Josh was bij zijn kaarsenverhaal gebleven. Iedereen zag hem nog steeds als *die domme lul die het huis had afgebrand*, al was dat al eeuwen geleden en was Josh onlangs cum laude afgestudeerd aan Ohio State University. Nu zou de brand van Josh Trammell natuurlijk

niet langer de beruchtste van Shaker Heights meer zijn.

‘Eén hotelkamer? Met z’n allen?’

‘Weet ik veel. Twee kamers kan ook. Of we gaan naar de Embassy Suites. Ik weet het niet.’ Lexie trommelde met haar vingers op haar knie. Ze wilde een sigaret, maar na alles wat er net was gebeurd – en in het volle zicht van haar moeder en de brandweerlieden – durfde ze er geen op te steken. ‘Papa en mama verzinnen wel iets. En de verzekering vergoedt het.’ Hoewel ze maar een vaag idee had van hoe een verzekering werkte, klonk het best plausibel. Hoe dan ook, dit was een probleem van de volwassenden, niet van hen.

De laatste brandweerlieden kwamen uit het huis en haalden de maskers van hun gezicht. De meeste rook was weg, maar er hing overal nog een bedompte lucht, zoals in de badkamer na een lange, hete douche. Het autodak begon warm te worden en Trip strekte zijn benen over de voorruit en porde met de punt van zijn teenslippers tegen de ruitenwissers. Toen begon hij te lachen.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Lexie.

‘Ik zie gewoon voor me hoe Izzy overal rondrent en lucifers aanstrijkt.’ Hij snoof. ‘Die mafkees.’

Moody tikte met één vinger op het imperiaal. ‘Waarom weet iedereen zo zeker dat zij het heeft gedaan?’

‘Kom op.’ Trip sprong van de auto af. ‘We hebben het over Ízzy. En wij zijn allemaal hier. Mama is er. Papa is onderweg. En wie ontbreekt er?’

‘Goed, Izzy is niet hier. Is zij de enige mogelijke verantwoordelijke?’

‘Verantwóórdelijk?’ wierp Lexie op. ‘Ízzy?’

‘Papa was aan het werk,’ zei Trip. ‘Lexie was bij Serena. Ik was in Sussex aan het basketballen. En jij?’

Moody aarzelde. ‘Ik fietste naar de bibliotheek.’

‘Nou dan. Zie je wel?’ Voor Trip was het zo klaar als een klontje. ‘Alleen Izzy en mama waren hier. En mama lag te slapen.’

‘Misschien was er ergens in huis kortsluiting. Of misschien heeft iemand het fornuis aan laten staan.’

‘De brandweer zei dat er overal kleine brandjes waren,’ zei

Lexie. ‘Meerdere brandhaarden. Mogelijk gebruik van een brandversneller. Geen ongeluk.’

‘We weten allemaal dat ze altijd al gestoord is geweest.’ Trip leunde tegen het autoportier.

‘Jullie zitten altijd op haar te vitten,’ zei Moody. ‘Misschien doet ze daarom wel “gestoord”’.

Aan de overkant werden de brandweerslangen in de wagens gerold. De drie overgebleven kinderen van de Richardsons keken toe terwijl de brandweermannen hun bijlen neerlegden en hun rokerige gele jassen uittrokken.

‘Iemand zou naar mama toe moeten gaan en bij haar blijven,’ opperde Lexie, maar niemand deed iets.

Een minuut later zei Trip: ‘Als papa en mama Iz vinden, laten ze haar de rest van haar leven in een psychiatrische inrichting opsluiten.’

Niemand dacht aan het recente vertrek van Mia en Pearl uit het huis in Winslow Road. Mevrouw Richardson, die keek hoe de brandweercommandant nauwgezet aantekeningen op zijn klembord maakte, was haar voormalige huurders volkomen vergeten. Ze had het nog niet tegen haar man en kinderen gezegd; Moody had hun afwezigheid pas eerder die ochtend opgemerkt en wist nog niet precies wat hij ervan moest denken. Helemaal aan het andere eind van Parkland Drive kwam het kleine, blauwe stipje van hun vaders BMW dichterbij.

‘Hoe weet je zo zeker dat ze haar zullen vinden?’ vroeg Moody.

2

In juni van het jaar daarvoor, toen Mia en Pearl in het kleine huurhuis in Winslow Road waren getrokken, had noch mevrouw Richardson (die technisch gesproken de huiseigenaar was), noch meneer Richardson (die de sleutels overhandigde) veel aandacht aan hen geschonken. Ze wisten dat er geen meneer Warren was en dat Mia zesendertig was, volgens het rijbewijs uit Michigan dat ze had laten zien. Het viel hun op dat ze geen ring aan haar linkerhand had, al droeg ze een heleboel andere ringen: een grote amethyst aan haar wijsvinger, eentje die gemaakt was van de steel van een zilveren lepel aan haar pink, en eentje aan haar duim, die mevrouw Richardson verdacht veel op een *moodring* vond lijken. Maar ze leek best aardig, net als haar dochter Pearl, een rustig meisje van vijftien met een lange, donkere vlecht. Mia betaalde de eerste en de laatste maand huur en de borg met een stapeltje twintigdollarbiljetten, en de beige vw Golf – toen al vol deuken – pruttelde over Parkland Drive naar de zuidkant van Shaker, waar de huizen dicht bij elkaar stonden en de tuinen kleiner waren.

Winslow Road was één lange rij duplexwoningen, maar als je op de stoep stond zou je dat niet zeggen. Van buitenaf zag je maar één voordeur, één voordeurlamp, één brievenbus en één huisnummer. Misschien zou je de twee elektriciteitsmeters opmerken, maar die waren – volgens de stadsvoorschriften – samen met de garage achter het huis verborgen. Pas als je in het halletje stond zag je de twee binnendeuren, waarvan er een naar het appartement boven leidde en een naar dat beneden, met daaronder de gedeelde kelder. In elk huis in Winslow Road woonden

twee gezinnen, maar aan de buitenkant leek het net of er maar één woonde. Zo waren ze met opzet ontworpen. Daardoor ont-snapten de bewoners aan het stigma van het wonen in een du-plexwoning – van huren in plaats van bezitten – en konden de stedenbouwkundigen het uiterlijk van de straat behouden, want iedereen wist dat buurten met huurhuizen minder aantrekkelijk oogden.

Zo was Shaker Heights. Er waren regels, veel regels, voor wat je wel en niet mocht doen, zoals Mia en Pearl in de gaten kre-gen toen ze hun nieuwe huis betrokken. Ze leerden hun nieuwe adres te schrijven: 18434 Winslow Road *Up*, waarbij die twee let-tertjes ervoor zorgden dat hun post in hun appartement boven belandde en niet bij meneer Yang beneden. Ze leerden dat het strookje gras tussen de stoep en de straat de ‘bomenstrook’ werd genoemd – vanwege de jonge Noorse esdoorns die het sierden, één voor elk huis – en dat de vuilcontainers daar op vrijdagoch-tend niet naartoe werden gesleept, maar achter het huis bleven staan om de afzichtelijke aanblik van rommelige vuilnisbak-ken langs de stoeprand te vermijden. Grote scooters, die stuk voor stuk werden bestuurd door een man in een oranje werk-pak, scheurden over elke oprit om het huisvuil in de beschutting van de achtertuin op te halen en brachten het naar de grotere vuilniswagen die met draaiende motor in de straat stond, en Mia zou nog maanden terugdenken aan hun eerste vrijdag in Winslow Road en aan haar schrik toen de scooter als een op-gevoerd, vlammend gekleurd golfkarretje met brullende motor langs het keukenraam sjeesde. Uiteindelijk wenden ze eraan, net zoals ze gewend raakten aan de vrijstaande garage – goed weg-gestopt aan de achterkant van het huis, ook weer om het uiterlijk van de straat te behouden – en leerden om een paraplu mee te nemen zodat ze op regenachtige dagen droog bleven als ze van de auto naar het huis liepen. Later, toen meneer Yang in juli twee weken wegging om zijn moeder in Hongkong op te zoeken, leer-den ze dat een ongemaaid gazon leidde tot een beleefde, maar strenge brief van de gemeente, waarin werd opgemerkt dat hun gras meer dan vijftien centimeter hoog stond en dat – als de situ-

atie niet werd rechtgezet – de gemeente het gras drie dagen later zou komen maaien en hun daar honderd dollar voor in rekening zou brengen. Er waren veel regels te leren.

En dan waren er nog vele andere regels waar Mia en Pearl lange tijd geen weet van hadden. De regels die bepaalden in welke kleuren een huis mocht worden geschilderd, bijvoorbeeld. Op een handig overzicht van de gemeente werd elk huis gecategoriseerd als een woning in tudor-, Engelse of Franse stijl en daarbij werden voor zowel architecten als huiseigenaren de juiste kleuren bepaald. Huizen in Engelse stijl mochten alleen grijsblauw, mosgroen of in een bepaalde bruintint worden geverfd, om zo de esthetische harmonie van elke straat te waarborgen; tudorhuizen vereisten een specifieke roomkleur voor het pleisterwerk en een specifiek donkerbruin voor het hout. In Shaker Heights was er voor alles een plan. Toen de stad in 1912 werd ontworpen – als een van de eerste geplande gemeenten van het land – werden scholen zo gesitueerd dat alle kinderen ernaartoe konden lopen zonder een grote straat te hoeven oversteken; zijstraten kwamen uit op grote boulevards, met strategisch geplaatste metrohaltes om forenzen naar het centrum van Cleveland te brengen. Het motto van de stad was dan ook – *letterlijk*, zoals Lexie zou zeggen – ‘De meeste gemeenten ontstaan gewoon; de beste worden gepland’, met als onderliggende filosofie dat alles van tevoren kon – en moest – worden uitgedacht en dat je daarmee het ongepaste, het onaangename en het rampzalige kon voorkomen.

Maar er waren in die eerste paar weken ook andere, plezierigere dingen te ontdekken. Tussen het schoonmaken, opnieuw schilderen en uitpakken door leerden ze de namen van de straten om hen heen: Winchell, Latimore, Lynnfield. Ze raakten gewijs in de plaatselijke supermarkt, Heinen’s, waar ze je volgens Mia aristocratisch behandelden. Je hoefde je winkelwagentje niet naar het parkeerterrein te rijden; in plaats daarvan hing een winkelwagenbediende in een geperst popeline overhemd er een nummertje aan en gaf je een bijbehorend rood-wit bordje. Dat hing je aan je autoraampje en dan reed je naar de voorkant van de winkel, waar een andere winkelwagenbediende je boodschap-

pen naar je toe reed, ze netjes in de kofferbak zette en geen fooi wilde aannemen.

Ze ontdekten waar het goedkoopste tankstation was – op de hoek van Lomond Road en Lee Road, altijd een cent minder dan elders; waar de drogisterijen waren en waar je dubbele kortingsbonnen kreeg. Ze kwamen te weten dat de inwoners van het nabijgelegen Cleveland Heights, Warrensville en Beachwood hun afgedankte spullen net als gewone mensen langs de stoeprand zetten, en ze kwamen te weten op welke dag in welke straten het huisvuil werd opgehaald. Ze kwamen erachter waar ze een hamer, een schroevendraaier, een bus verf en een kwast konden kopen: die waren allemaal te vinden bij Shaker Hardware, maar alleen tussen halftien en zes, want daarna stuurde de eigenaar zijn werknemers naar huis om te eten.

En voor Pearl was er de ontdekking van hun huisbazen en van de kinderen van de Richardsons.

Moody was de eerste Richardson die zich naar het huisje in Winslow Road waagde. Hij had gehoord hoe zijn moeder de nieuwe huurders aan zijn vader beschreef. ‘Zij is kunstenares of zoiets,’ had mevrouw Richardson gezegd, en toen meneer Richardson had gevraagd wat voor een, had ze schertsend geantwoord: ‘Eentje die het moeilijk heeft.’

‘Het is in orde,’ stelde ze haar man gerust. ‘Ze heeft me de borg vooruitbetaald.’ ‘Dat wil nog niet zeggen dat ze de huur zal betalen,’ zei meneer Richardson, maar ze wisten allebei dat de huur niet het belangrijkste was – slechts driehonderd dollar per maand voor de bovenverdieping – en dat ze die zeker niet nodig hadden om rond te komen. Meneer Richardson was advocaat en mevrouw Richardson werkte bij de plaatselijke krant, de *Sun Press*. Het huis in Winslow Road was hypotheekvrij en dus helemaal van hen; de ouders van mevrouw Richardson hadden het in haar tienerjaren als investeringsobject gekocht. De huuropbrengst had mede geholpen haar door Denison University te loodsen en was daarna een maandelijks ‘extraatje’ geweest – zoals haar moeder het had genoemd – toen ze als beginnend journalist aan de slag ging. En nadat ze met Bill Richardson getrouwd was en

mevrouw Richardson was geworden, had het een bijdrage geleverd aan de aanbetaling van een prachtig eigen Shaker-huis, het huis op Parkland Drive dat ze later zou zien afbranden. Toen mevrouw Richardsons ouders vijf jaar geleden enkele maanden na elkaar waren overleden, had zij het huis in Winslow Road geërfd. Haar ouders woonden toen al enige tijd in een aanleunwoning en het huis waarin ze was opgegroeid was al verkocht. Maar ze hadden het Winslow-huis gehouden, zodat ze hun zorg konden betalen van de huuropbrengst, en nu had mevrouw Richardson het ook gehouden, uit sentimentele overwegingen.

Nee, het ging niet om het geld. De huur – het volledige totaalbedrag van vijfhonderd dollar – ging nu elke maand in het vakantiepoteje van de Richardsons en vorig jaar hadden ze er hun reisje naar Martha's Vineyard van betaald, waar Lexie haar rugslag had geperfectioneerd en Trip alle meiden uit de omgeving het hoofd op hol had gebracht en Moody in de zon was verbrand tot hij knisperend vervelde en Izzy er na lang aandringen eindelijk mee had ingestemd om mee te gaan naar het strand; volledig gekleed, met haar Doc Martens aan en een boos gezicht. Maar eigenlijk was er ook zonder die huur meer dan genoeg geld voor een vakantie. Omdat ze het geld van het huis niet nodig hadden, ging het mevrouw Richardson om het sóórt huurder. Ze wilde het gevoel hebben dat ze er een goede daad mee verrichtte. Haar ouders hadden haar opgevoed met het idee van liefdadigheid; ze hadden jaarlijks aan de Dierenbescherming en Unicef gedoneerd en namen altijd deel aan lokale geldinzamelingen, waarmee ze een keer een enorme speelgoedbeer hadden gewonnen bij een loterij van de Rotary Club. Mevrouw Richardson zag het huis als een vorm van liefdadigheid. Ze hield de huurprijs laag – onroerend goed in Cleveland was goedkoop, maar appartementen in goede buurten zoals Shaker konden prijzig zijn – en ze verhuurde het alleen aan mensen van wie ze het gevoel had dat ze het verdienden, maar die om een of andere reden niet zoveel geluk hadden gehad in hun leven. Ze vond het fijn om dat te compenseren.

Meneer Yang was de eerste huurder die ze had aangenomen nadat ze het huis had geërfd; hij was een immigrant uit Hong-

kong die naar de Verenigde Staten was gekomen zonder ook maar iemand te kennen, en hij sprak alleen wat gebroken Engels met een zwaar accent. Door de jaren heen was zijn accent slechts miniem afgenomen en als ze elkaar spraken, beperkte mevrouw Richardson zich soms tot knikken en glimlachen. Maar meneer Yang was een fatsoenlijke man, vond ze; hij werkte heel hard, hij reed de schoolbus naar Laurel Academy – een nabijgelegen privéschool voor meisjes – en was tevens klusjesman. Als alleenstaande man zou hij met zo'n schamel loon nooit in zo'n fraaie buurt kunnen wonen. Hij zou terecht zijn gekomen in een krap, grauw flatje ergens achter Buckeye Road of, waarschijnlijker nog, in de zanderige driehoek van Oost-Cleveland die voor Chinatown moest doorgaan, waar de huur verdacht laag was, een op de twee gebouwen leegstond en er minstens één keer per nacht sirenes blèrden. Daarbij hield meneer Yang het huis in onberispelijke staat, repareerde hij lekkende kranen, lapte de stoep voor het huis op en toverde de miniachtertuin om tot een weelderige lusthof. Elke zomer bracht hij haar een deel, ongeveer een tiende, van de waspompoenen die hij had gekweekt, en al had mevrouw Richardson geen idee wat ze ermee moest – ze waren jadegroen, kronkelig en verontrustend donzig – ze waardeerde zijn attente gebaar. Meneer Yang was precies het soort huurder dat mevrouw Richardson wilde: een aardige man voor wie ze op haar beurt iets aardigs kon doen en die haar vriendelijkheid waardeerde.

Met het bovenste appartement had ze minder geluk gehad. Boven was er zo'n beetje elk jaar een andere huurder gekomen: een cellist die net als leraar was aangenomen op het conservatorium, een gescheiden vrouw van in de veertig en een jong, pasgetrouwd stel dat rechtstreeks van Cleveland State University kwam. Ze hadden allemaal wel een duwtje in de goede richting kunnen gebruiken, als ze erover nadacht. Maar ze bleven geen van allen lang. De musicus, die geen plek als eerste cellist bij het Cleveland Orchestra had veroverd, verliet de stad in een wolk van verbittering. De gescheiden vrouw hertrouwde na een stormachtige romance van vier maanden en verhuisde met haar nieuwe echtgenoot naar een gloednieuwe McMansion in Lakewood. En

het jonge stel, dat zo oprecht, toegewijd en smoorverliefd had geleken, had onherstelbaar gekibbeld en was na hooguit achttien maanden uit elkaar gegaan met achterlating van een niet-nagekomen huurovereenkomst, wat kapotte vazen en drie scheuren in de muur, op ooghoogte, waar die vazen kapot waren gegoooid.

Dat was een les, besloot mevrouw Richardson. Deze keer zou ze zorgvuldiger zijn. Ze vroeg meneer Yang het stucwerk te herstellen en nam de tijd om een nieuwe huurder te vinden, het juiste soort huurder. 18434 Winslow Road *Up* stond bijna zes maanden leeg, totdat Mia Warren en haar dochter langskwamen. Een alleenstaande, welbespraakte, kunstzinnige moeder die een leefde, tamelijk knappe en misschien briljante dochter opvoedde.

‘Ik hoorde dat de scholen in Shaker de beste van Cleveland zijn,’ had Mia gezegd toen mevrouw Richardson vroeg waarom ze naar Shaker waren gekomen. ‘Pearl werkt al op universiteitsniveau. Maar ik kan me geen privéschool veroorloven.’ Ze wierp een steelse blik op Pearl, die stilletjes met ineengeslagen handen in de lege woonkamer van het appartement stond, en het meisje glimlachte bedeesd. Iets in die blik tussen moeder en kind bracht een fladderend gevoel teweeg in het hart van mevrouw Richardson. Ze verzekerde Mia dat de scholen in Shaker inderdaad uitstekend waren; Pearl kon voor elk vak selectieklassen volgen en er waren natuur- en scheikundelabs, een planetarium en vijf talen die ze kon leren.

‘Er zijn ook geweldige theaterlessen, als ze daarin geïnteresseerd is,’ voegde ze eraan toe. ‘Mijn dochter Lexie speelde vorig jaar Helena in *Een midzomernachtsdroom*.’ Ze citeerde het motto van de Shaker-scholen: *Een gemeenschap staat bekend om de scholen die er zijn*. De onroerendgoedbelasting in Shaker was hoger dan waar dan ook, maar de inwoners kregen absoluut waar voor hun geld. ‘Maar jullie gaan huren, dus dan krijgen jullie natuurlijk alle lusten en niet de lasten,’ zei ze met een lachje. Ze gaf Mia een aanvraagformulier, maar haar besluit stond al vast. Het idee dat deze vrouw en haar dochter in dit appartement zouden gaan wonen, schonk haar immense voldoening: Pearl die aan de keukentafel huiswerk zou maken, en Mia die misschien aan een

schilderij of een sculptuur zou werken – ze had niet gezegd welke kunstvorm ze precies beoefende – op het beschutte terras dat uitkeek op de achtertuin.

Moody, die zijn moeder hun nieuwe huurders hoorde beschrijven, was minder geïntrigeerd door de kunstenares dan door de vermelding van de ‘briljante’ dochter die net zo oud was als hij. Een paar dagen nadat Mia en Pearl verhuisd waren, kreeg zijn nieuwsgierigheid de overhand. Zoals altijd pakte hij zijn fiets, een oude doortrapper, een Schwinn die lang geleden in Indiana van zijn vader was geweest. Niemand fietste in Shaker Heights, net zomin als iemand er met de bus ging: je reed zelf of werd gereden, het was een stad die gebouwd was voor auto’s en mensen met auto’s. Moody fietste. Hij zou pas in het voorjaar zestien worden en hij vroeg nooit aan Lexie of Trip om hem ergens naartoe te brengen, tenzij het echt niet anders kon.

Hij trapte weg en fietste door de bocht van Parkland Drive, langs de eendenvijver – waar hij nog nooit van zijn leven een eend had gezien, alleen hele troepen grote, brutale Canadese ganzen – en daarna over de Van Aken Boulevard langs de metrohaltes naar Winslow Road. Hij kwam hier niet vaak – geen van de kinderen had iets bij het huurhuis te zoeken – maar hij wist waar het was. Toen hij kleiner was had hij een paar keer in de auto gezeten, die met draaiende motor op de oprit stond, en dan had hij naar de perzikboom in de tuin zitten kijken en de radiozenders afgezocht, terwijl zijn moeder naar binnen rende om iets af te geven of te controleren. Dat kwam niet vaak voor; ze hadden meestal geen omkijken naar het huis, behalve als zijn moeder nieuwe huurders zocht. Hij besepte nu pas, terwijl zijn fietsbanden over de voegen tussen de grote zandstenen stoeptegels bonkten, dat hij er nooit binnen was geweest. Hij wist niet of dat ook voor de andere kinderen gold.

Voor het huis was Pearl op het gazon zorgvuldig de onderdelen van een houten bed aan het ordenen. Moody kwam aan de overkant slippend tot stilstand en zag een slank meisje in een lange, kreukelige rok en een wijdvallend T-shirt met een tekst die hij niet goed kon lezen. Haar lange, krullende haar hing in een dikke

vlecht op haar rug en leek met moeite in bedwang te worden gehouden. Ze had het hoofdeinde plat naast de bloembedden die het huis omzoomden gelegd, met de zijplanken ernaast en de latten aan weerskanten netjes op een rij, als ribben. Het was net of het bed een diepe zucht had geslaakt en gracieus plat op het gras was gaan liggen. Moody, half verscholen achter een boom, zag dat ze er behoedzaam omheen liep in de richting van de Golf die met de portieren wijd open op de oprit stond, waarna ze het voeteneind van de achterbank pakte. Hij vroeg zich af wat voor soort tetris ze hadden moeten spelen om alle onderdelen van het bed in zo'n kleine auto te passen. Ze liep op blote voeten over het gras om het voeteneind op zijn plek te leggen. Daarna stapte ze tot zijn verbazing in de lege rechthoek in het midden, waar de matras hoorde te liggen, en liet zich op haar rug neerploffen.

Op de bovenverdieping van het huis ging er rammelend een raam open en Mia stak haar hoofd naar buiten. 'Heb je alles?'

'Er ontbreken twee latten,' riep Pearl terug.

'Die vervangen we wel. Nee, wacht, blijf daar. Niet bewegen.' Mia's hoofd verdween. Een ogenblik later kwam ze terug met een camera in haar handen, een echte camera, met een lens zo dik als een groot blik. Pearl bleef liggen waar ze lag en staarde naar de halfbewolkte lucht, terwijl Mia bijna tot aan haar middel naar buiten hing, op zoek naar de juiste hoek. Moody hield zijn adem in, bang dat de camera uit haar handen zou glippen en op het opgeheven, argeloze gezicht van haar dochter zou vallen, of dat ze zelf over de vensterbank zou tuimelen en op het gras zou neerstorten. Dat gebeurde allemaal niet. Mia hield haar hoofd scheef naar de ene kant en toen naar de andere, en bakende het beeldvlak af in haar zoeker. Haar gezicht ging schuil achter de camera en hij zag alleen haar haar, dat als een donkere halo in een werveling van krullen boven op haar hoofd was vastgezet. Later, toen Moody de foto's zag, vond hij eerst dat Pearl eruitzag als een teer fossiel, iets wat duizenden jaren lang in de skeletbuik van een prehistorisch dier had gezeten. Daarna vond hij haar net een engel die met gespreide vleugels lag te rusten. En even later zag ze er gewoon uit als een meisje dat in een heerlijk groen bed

sloop, wachtend tot haar minnaar naast haar kwam liggen.

‘Oké,’ riep Mia naar beneden. ‘Hebbes.’ Ze liet zich weer naar binnen glijden, en Pearl ging rechtop zitten en keek naar de overkant van de straat, recht naar Moody, waardoor zijn hart een sprongetje maakte.

‘Wil je helpen?’ vroeg ze. ‘Of blijf je daar staan?’

Moody kon zich later niet meer herinneren dat hij was overgestoken of dat hij zijn fiets op de stoep voor het huis had gezet of zichzelf had voorgesteld. Daarom bleef hij het gevoel hebben dat hij altijd al had geweten hoe ze heette en dat zij altijd al had geweten hoe hij heette; dat Pearl en hij elkaar op een of andere manier altijd al hadden gekend.

Samen droegen ze de onderdelen van het bed de smalle trap op. De woonkamer was leeg, op een stapel dozen in een hoek en een groot rood kussen midden op de grond na.

‘Deze kant op.’ Pearl hield haar armvol bedlatten iets omhoog en ging Moody voor naar de grootste slaapkamer, waar alleen een verschoten, maar schoon tweepersoonsmatras tegen een muur stond.

‘Hier,’ zei Mia, die een stalen gereedschapskist bij Pearls voeten zette. ‘Die zal je nodig hebben.’ Ze lachte Moody toe alsof hij een oude vriend was. ‘Roep maar als je nog een paar extra handen nodig hebt.’ Daarna liep ze weer naar de gang en even later hoorden ze dat er een doos werd opengesneden.

Pearl gebruikte het gereedschap met vaardige hand, duwde de zijpanelen tegen het hoofdeinde op hun plek en ondersteunde ze met haar enkel terwijl ze ze vastschroefde. Moody ging naast de openstaande gereedschapskist zitten en keek met stijgende bewondering toe. Als er bij hem thuis iets stuk was – het fornuis, de wasmachine, de afvalvermaler – belde zijn moeder een klusjesman om het te repareren of werd het, in vrijwel alle andere gevallen, weggegooid en vervangen. Om de drie of vier jaar koos zijn moeder, als de zittingen begonnen in te zakken, een nieuw stel meubels uit voor de woonkamer en dan werden de oude in de spelkamer in de kelder gezet, waarna de óude oude meubels uit de spelkamer werden weggegeven aan de jeugdinstelling voor

jongens aan de West Side of de vrouwenopvang in de stad. Zijn vader sleutelde niet aan zijn auto in de garage; als er iets rammelde of piepte, bracht hij hem naar de Lusty Wrench, waar Luther al twintig jaar elke auto van de familie Richardson onderhield. De enige keer dat hij zelf gereedschap had gebruikt, realiseerde Moody zich, was in de brugklas, toen ze met handenarbeid in groepen werden onderverdeeld en één team moest meten, het andere moest zagen en weer een ander moest schuren, waarna iedereen aan het eind van het trimester plichtsgetrouw alle onderdelen in elkaar schroefde om een snoepautomaat in de vorm van een kistje te maken, waar telkens wanneer je de hendel overhaalde drie Skittles uit kwamen. Trip had er het jaar daarvoor net zo eentje gemaakt en Lexie had er het jaar dáárvoor ook net zo eentje gemaakt en Izzy maakte er het jaar daarop ook eentje, en ondanks dat hele trimester handenarbeid, ondanks die vier identieke snoepautomaten die ergens bij hen thuis waren opgeborgen, wist Moody niet zo zeker of iemand bij de Richardsons thuis meer kon dan een schroevendraaier vasthouden.

‘Hoe heb je dat allemaal geleerd?’ vroeg hij en hij gaf Pearl nog een beddenlat aan.

Pearl haalde haar schouders op. ‘Van mijn moeder,’ zei ze, terwijl ze met haar ene hand de lat op zijn plaats drukte en met haar andere hand een schroef uit de berg op het tapijt pakte.

Toen het bed in elkaar zat bleek het een ouderwetse lits-ju-meaux met knoppen, zo eentje waar Goudlokje in had kunnen slapen.

‘Waar heb je dat vandaan?’ Moody legde het matras erop en duwde erop om het uit te proberen.

Pearl legde de schroevendraaier weer in de gereedschapskist en klikte die dicht. ‘We hebben het gevonden.’

Ze ging op het bed zitten met haar rug tegen het voeteneind en haar benen languit, met haar blik op het plafond gericht, alsof ze het wilde uittesten. Moody ging bij het hoofdeind zitten, naast haar voeten. Er zaten grassprietjes op haar tenen, haar kuiten en de zoom van haar rok. Ze rook naar frisse lucht en muntshampoo.

‘Dit is mijn kamer,’ zei Pearl opeens en Moody sprong overeind. ‘Sorry,’ zei hij en er kroop een gloeiende blos naar zijn wangen. Pearl keek op, alsof ze even was vergeten dat hij er was. ‘O,’ zei ze. ‘Dat bedoelde ik niet.’ Ze plukte wat gras tussen haar tenen vandaan, gooide het opzij en keek hoe het op het tapijt belandde. Toen ze weer iets zei klonk het verwonderd. ‘Ik heb nog nooit een eigen kamer gehad.’

Daar liet Moody zijn gedachten even over gaan. ‘Bedoel je dat je altijd hebt moeten delen?’ Hij probeerde zich een wereld voor te stellen waarin dat mogelijk was. Hij probeerde zich voor te stellen dat hij een kamer moest delen met Trip, die zijn vuile sokken en sporttijdschriften op de grond liet slingeren en die zodra hij thuiskwam de radio aanzette – altijd op ‘Jammin’ 92.3 – alsof zijn hart niet kon kloppen zonder dat domme gedreun van bastonen. Op vakantie boekten de Richardsons altijd drie kamers: een voor meneer en mevrouw Richardson, een voor Lexie en Izzy, en een voor Trip en Moody, en bij het ontbijt maakte Trip altijd grapjes over Moody, omdat die soms praatte in zijn slaap. Dat Pearl en haar moeder een kamer hadden moeten delen... Moody kon bijna niet geloven dat mensen zo arm konden zijn.

Pearl schudde haar hoofd. ‘We hebben nog nooit een huis voor onszelf gehad,’ zei ze, en Moody onderdrukte de neiging om te zeggen dat dit geen huis was, maar slechts een half huis. Ze liet haar vingertoppen over de lijnen van het matras glijden en omcirkelde de knopen in de kuiltjes.

Toen Moody naar haar keek, kon hij niet zien wat ze zich allemaal herinnerde: het lastige fornuis in Urbana, dat ze met een lucifer moesten aansteken, de trappen naar de vierde verdieping in Middlebury, de met onkruid overwoekerde tuin in Ocala en het rokerige appartement in Muncie, waar de vorige eigenaar zijn konijn los had laten lopen in de woonkamer, zodat er overal knaaggaten en dubieuze vlekken waren achtergebleven. En het onderverhuurde appartement in Ann Arbor, alweer jaren geleden, dat ze het allerergst had gevonden om te verlaten, want de mensen die er hadden gewoond, hadden een dochter die maar een of twee jaar ouder was dan zij, en in de zes maanden waarin

haar moeder en zij er hadden gewoond, had ze met de paardenbeeldjes van die geluksvogel gespeeld en in haar kinderfauteuil-tje gezeten en in haar sneeuwwitte hemelbed geslapen en soms, midden in de nacht als haar moeder sliep, had ze de lamp op haar nachtkastje aangeknipt en de kledingkast van het meisje opengedaan en haar jurken en schoenen gepast, al waren die allemaal een beetje te groot. Er waren daar overal in huis foto's van dat meisje geweest – op de schoorsteenmantel, op de bijzettafeltjes in de woonkamer, in het trappenhuis een mooi, groot studioportret van haar met haar hand onder haar kin – en Pearl had zo makkelijk kunnen doen alsof het háár huis was en háár spullen, haar kamer en haar leven waren. Toen het stel met hun dochter terugkeerde van hun sabbatical had Pearl niet eens naar dat meisje kunnen kijken, dat zongebruind en pezig en nu te groot voor die jurken in de kast was. Ze hilde de hele weg naar Lafayette, waar ze de volgende acht maanden zouden wonen, en zelfs de steigerende porseleinen palomino die ze uit de verzameling van het meisje had gestolen bood haar geen troost, want hoe nerveus ze ook wachtte, er werd nooit geklaagd over het verdwenen beeldje, en wat gaf er nou minder voldoening dan stelen van iemand die zo verwend was dat ze niet eens merkte dat er iets weg was? Haar moeder had het blijkbaar begrepen, want ze gingen nooit meer in onderhuur. Pearl had nergens over geklaagd, want ze wist nu dat ze liever een lege flat had dan een die vol stond met ander-mans spullen.

‘We verhuizen heel vaak. Als mijn moeder weer eens de kriebels krijgt.’ Ze keek hem fel, bijna boos aan en Moody zag dat haar ogen, waarvan hij had gedacht dat ze bruin waren, in werkelijkheid diep jadegroen waren. Op dat moment begreep Moody ineens heel goed wat er die ochtend meteen al gebeurd was: zijn leven was verdeeld in een voor en een na, en hij zou die twee altijd blijven vergelijken.

‘Wat ga je morgen doen?’ vroeg hij.